

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. november 26.
(vasárnap)**

Szepesy László

ÖNMEGTAGADÁS – DE HOGYAN?

Énekek: 165,1; 229; 657,2; 440,7-9

Lekció: Titusz 2,11-14

„Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; Aki önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.”

Alapige: Máté 16,24-25

„Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét énérettem, megtalálja azt.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy az elmúlt héten is gyermekeidként tenyereden hordoztál bennünket. Köszönjük, hogy Atyánknak bizonyultál mindabban, amiben gondoskodtál rólunk, abban, hogy tanítottál, ha kellett, szeretettel megfeddtél, intettél, és utat mutattál, helyre igazítottál bennünket. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy királyunkként vezetted életünk minden eseményét, mert valljuk, hogy Te Úr vagy mindenek felett. És köszönjük, hogy az elmúlt hét ese-

ÖNMEGTAGADÁS – DE HOGYAN?

ményeiben – akár örvendetesek, vagy éppen fájóak voltak –, de a Te féltő és irányító hatalmas kezedet láthattuk. És köszönjük Neked, Szentlélek Isten, amikor az engedelmesség útján vezettél bennünket, amikor az Igéden keresztül azt megértetted, elhitetted velünk, beplántáltad a szívünkbe, mint magot, és köszönjük, hogyha valami gyümölcsöt teremtel az Atya dicsőségére mibennünk.

Mindezek tükrében kérünk, bocsásd meg nekünk a héten elkövetett bűneinket, bocsásd meg, hogy a földre hagytunk esni a Te Igéd közül sokat, olvastuk, hallottuk, de mégis, bennünk lakozást nem vett, nem változtatott meg bennünket, ugyanúgy folyt életünk sokszor tovább, mintha nem is hallottuk volna. Bocsásd meg a szándékosan elkövetett bűnöket, a rosszindulatot, a másik megbántását, de leginkább, Urunk, azt, hogy Neked nem adtuk meg azt a dicsőséget, amely kijár Neked, hanem vagy magunknak, vagy másoknak tulajdonítottuk azt. Bocsáss meg nekünk minden más egyéb bűnt is, amelyet nincs idő felsorolni, és nem is vagyunk képesek mindet meglátni, egyedül kegyelmed az, ami megmutatja azt az Igén keresztül.

De köszönjük, hogy bízhatunk abban, mert megígérted, és ez hitünk alapja, hogy Jézus Krisztus a Golgotán eleget tett minden bűnünkért, és az elmúlt héten is ezt az áldozatot mutatta fel ott az Atya előtt miértünk. Köszönjük a szüntelen közbenjárást, kegyelmedet és irgalmadat.

Köszönjük, hogy a mai napon testvéri közösségben lehetünk. Köszönjük, hogy nem úgy gyülekezhetünk össze, mint más emberi csoportok Tenélküled, hanem Szentlelkedtől indítatva, azzal a céllal, hogy Téged jobban megismerjünk, Teelőtted megalázzuk magunkat, segítségül hívjunk, és Téged magasztaljunk, dicsőítsünk irgalmadért, szeretetedért, kegyelmedért. Köszönjük, Urunk, hogy így vehetünk részt ezen az istentiszteleten, és kérjük is, hogy a szívünk valóban induljon fel neved őszinte imádására, magasztalására. Igédet pedig, kérjük, hogy hirdettesd, amely élet és lélek lehet számunkra, és kérjük, hogy a hallott ige teremjen gyümölcsöt a Te dicsőségedre.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus követésének megvannak az Igében lefektetett és megtalálható szabályai. Jézus Krisztus az apostoloknak és nekünk is egyértelművé teszi, hogy mit vár el azoktól, akik az Ő követésére adják oda életüket, melyik az az út, amelyen vezetni akarja az Övéit. Az egyik út az, amelyet alapigénkben is megemlíti megváltó Urunk, ez pedig az önmeg-

tagadás útja. Bár a felolvasott szakaszból az is kiderül, hogy ez szoros kapcsolatban áll a kereszthordozással, mai alkalmunkon mégis inkább csak önmagunk megtagadásával szeretnék foglalkozni, mert egyrészt erről kevesebbet szoktunk beszélni, másrészt pedig ezzel több problémánk, bajunk és küzdelmünk van a hétköznapiak során. Nézzük meg tehát az ige alapján, hogy miért és mire is szólít fel bennünket Jézus Krisztus, amikor önmagunk megtagadását parancsolja nekünk.

Az első dolog, amit alapvetőnek, és pont ezért magától értetődőnek is gondolhatunk, de mégis meg kell említeni, hogy az önmegtagadást Urunk nemcsak bizonyos fajta hívóktól, azaz a megváltottak egy bizonyos kisebb csoportjától várja el, hanem minden hívőtől, minden keresztyén embertől, aki tanítványának vallja magát! Ezt azért kell külön is megemlítenünk, mert napjainkban sokféle téves elképzelés terjedt el.

Olyat is hallottam már, hogy az önmegtagadás különösen is az Úr szolgáitól elvárható, tehát a gyülekezetben szolgáló presbiterek, csoportvezetők, gyermekvigyázók, lelkipásztorok és mások feladata ez, nekik kell erre jobban odafigyelniük.

Egy másik hamis, téves elképzelés az, hogy Krisztust követni csak azt jelenti, hogy az ember új dolgokat tanul meg. Egy új nézőpont szerint kezdi el nézni az élet és a világ dolgait, új érzéseket sajátít el, új emberekkel találkozik, új helyekre megy el, új szokásokat vesz fel: elkezd Bibliát olvasni, gyülekezetbe járni, és más, ehhez hasonló. Ez az új pedig a legtöbbször azt jelenti a gyakorlatban, hogy a régi is megmarad, csak kiegészül ezzel az újjal, és ez az, ami nagyon hamis nézet, hogy a régi is megmaradhat, azzal nem kell törődni, az ugyanúgy élhet tovább, és nekünk csak amellé kell tennünk azt, ami keresztyéni. Azaz, amikor hívő leszek – sokan így gondolják –, akkor annyi történik, hogy a régi életem megmarad, és kiegészül valami keresztyénivel. A régi szokások, régóta dédelgetett álmok, megszokott kapcsolatok mellett megfér a keresztyéni is. Lehet, hogy egy-két dolgot megváltoztat az Ige bennem, de a régi is maradhat.

A harmadik téves elképzelés az, amikor azt szoktuk sajnós mondanivalóként – a világból átvett gondolkodás szerint, és ez sajnós már részévé válik a keresztyén közgondolkodásnak –, hogy a keresztyénség abban segít minket, hogy önmagunkat megvalósítsuk. Azt, akik vagyunk, segítsen kiteljesedni. Ez azért hamis gondolat, mert a Szentírás szerint az ember szíve bűnös, és ha a bűnös szív kiteljesedik, kiegészül, megvalósítja önmagát, az csak bűnt szülhet. Istennek más a terve, más az akarata a mi életünkkel kapcsolatban, azzal az énünkkel kapcsolatban, akik Őnélküle vagyunk. Mert mit akar kezdeni velünk, életünkkel Isten? Azt akar-

ja, hogy a régi énünket, azt, aki Nélküle vagyunk, minden részével: vágyaival, terveivel, istentelen szokásaival, hobbjajaival, érzéseivel megöljük. Halálra akarja adni a régi énünket, hogy többé ne mi magunk éljünk, hanem Krisztus éljen bennünk. A Róma 8,29 is erről beszél, mert azt mondja az Ige: *„Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek...”* Mi Isten terve? Hogy Jézus Krisztushoz hasonlónak formáljon bennünket. Máshol, a Róma 6,6-ban azt mondja, hogy *„a mi ő emberünk övele”*, Krisztussal *„megfeszítettett”*, azaz halálra adatott. Istennek ez a terve azzal az éneddel, akiről a világ azt mondja, hogy valósítsd meg, teljesítsd be.

Felolvasott alapigénkben is Urunk szó szerint azt mondja, hogy el kell veszítenünk ezt az életet. Aki nem veszíti el az ő életét, az nem nyeri meg, az nem találja meg az újat. És mivel Istennek ez a terve és munkája bennünk, ezért is cselekszik, hogy Krisztushoz hasonlónak formáljon minket. De az is a terve, hogy mi is Vele együtt akarjuk és igyekezzünk is ezt megvalósítani. Isten nemcsak úgy ad nekünk szolgálatokat, és munkatársai sem csak úgy vagyunk Neki, hogy mások üdvösségét munkáljuk, hanem a magunkéban is ad feladatot, ez pedig az önmegtagadás, amit gyakorolnunk kell magunk felett. Tagadd meg magadat! Erre szólít fel Isten parancsa, mert mi is Isten munkatársai vagyunk abban, hogy Krisztushoz hasonlónak legyünk, és a mi részünk ez az önmegtagadás.

Gyakran azonban úgy tűnik, mintha hiábavalóan hangozna el ez a felszólítás, mert mi sok esetben úgy akarunk Krisztushoz hasonlónak válni, hogy közben átugorjuk az önmagunk megtagadásának lépését. Mert a legtöbbünknek az nem kérdés, hogy olyanoknak kell lennünk, mint Krisztus, ezt mindannyian tudjuk. Évek vagy évtizedek óta ezt halljuk, hallgatjuk, és olvassuk az Igéből. Meg kell tanulnunk szeretni felebarátunkat és ellenségeinket, keresnünk és követnünk kell mennyei Atyánk parancsait, hinnünk és bízunk kell Őbenne minden helyzetben, és még sorolhatnánk. De amikor ezeket próbáljuk valahogyan elkérni és megvalósítani, akkor saját szeretetlenségünk, önzésünk megtagadása, régi vágyaink magunktól való eltaszítása – sőt, hadd fejezzem ki magamat így: az azoktól való megundorodás – nem szerepel a terveink között nagyon sok esetben. Azt képzeljük, hogy egyszer csak egy szempillantás alatt megváltoztat minket Isten, elkezdünk tudni szeretni, és az majd menni fog magától. Miközben vágyunk a jó dolgok után, mert ezek jó dolgok, és szüntelen imádkozunk ezekért, nem értjük, hogy miért nem kapjuk meg azokat, miért nem leszünk Krisztushoz hasonlónak. Nem minden helyzetben, de nagyon sok esetben a válasz az, hogy azért nem történik meg mindez, azért nem válunk Krisztushoz hasonlónak, mert elmarad

önmagunk megtagadása. Ezen az úton nem akarunk menni, pedig ez az út vezet ahhoz. Krisztus maga mondja: aki engem akar követni, „*tagadja meg magát*”. De miért kell erre ennyire nagy hangsúlyt fektetni?

Azért, mert ha nincs önmegtagadás, akkor – jelképesen szólva – a kezünk még tele van. Tele van az Isten nélküli életünk dolgaival, amelyekhez tíz körömmel ragaszkodunk, amiket nem vagyunk hajlandók elereszteni. Ha pedig nem akarjuk ezeket eldobni magunktól Isten kegyelméből, akkor nem lesz üres a kezünk Isten ajándékainak elfogadására. Akkor még a régi életünkhöz ragaszkodunk jobban, az új mellőzésével. Márpedig a kettő ellentétes, az óemberem és az új emberem: akivé Krisztus tett, és akitől magam vagyok. A kettő egymást kioltja, ahogyan Jézus Krisztus is mondja: ha valaki megtartja a régi életét, elveszíti az újat, s ha valaki elveszti a régi életét Krisztusért, az megtalálja az újat. Nem tartható tehát az a gyakorlatunk, hogy keresztyénként nem kell magamat megtagadnom, mert azt mondják, hogy ez milyen negatív dolog, milyen pesszimista, mennyire csak a bűnre koncentrálnak, hanem az Ige szerint igenis szükségünk van önmagunk megtagadására. Nem elég várni az Úr áldásait és munkáját magunkban, azért is könyörögnünk kell, hogy segítsen minket az önmegtagadás útján járni. Ha elhiszem, hogy Istennek velem, személyesen velem az a terve, hogy Krisztushoz hasonlónak váljak, akkor annak egyik fő útját az önmagam megtagadásában kell látnom, és azt kellene gyakorolnom az életemben.

De miért is kell önmagamot megtagadnom? Mint mondtam már, először is, mert Istennek ez a terve velünk. Másodszor – hadd fogalmazzak így – azért kell magunkat megtagadni, mert nem a magunkéi vagyunk, hanem Istené. Ez a kettő nagyon szorosán összefügg, hogy mit hiszünk arról, hogy kié az életünk, és hogy meg tudjuk-e tagadni magunkat. Krisztus drága áron vásárolt meg bennünket: az Ő vérében, hogy ezentúl ne magamnak éljek, hanem ezt megtagadva, Őneki! Ez pedig teljesen ellene mond annak, aki Őnélküle vagyok.

Mert milyenek vagyunk? Most csak általánosságban életünk 3 területét hadd emeljem ki. Először is olyanok vagyunk, akikre nézve igaz, hogy a szándékaimon és a cselekedeteimen a saját eszem és akaratom uralkodik. Én mondom meg, a saját eszemmel én találom ki, hogy mi legyen az életemben, és aszerint is cselekszem. Röviden: a magunk urai vagyunk, ha Isten nélkül élünk. Ugyanis nem szeretjük azt, ha más uralkodik felettünk, még azt sem, ha az illető maga Isten. Ezt semmi sem mutatja jobban, minthogy az életnek Urát, amikor eljött, Isten országát közel hozva, keresztre feszítette az emberiség, mert nem akarta az Ő uralkodását. Testvérek, ne higgyük, hogy ma másként lenne. Másodszor:

ÖNMEGTAGADÁS – DE HOGYAN?

mivel azt hisszük, hogy a magunkéi vagyunk, ezért olyan célokat tűzünk ki magunk elé, amelyek test szerint jólesnek nekünk. A testünk határozza meg a kitűzött céljainkat. Kényelem, élvezetek, emberi nyugalom, hatalom, tudás, siker. Lehetne még sorolni mindazt, amiért küzdünk. Még a leghétköznapibb dolgok is ilyenek, mint pl. hogy otthon legyen egy fél délutánunk, hogy csak tévézhessünk, vagy hogy a barátokkal a kocsmába elmegy az ember, mindezek az apró dolgok is olyan célok, melyeket a testünk (mi magunk) határoz meg. S harmadszor: abból a tévhitünkből, hogy azt képzeljük, hogy magunkéi vagyunk, az is következik, hogy szinte mindig magunkkal, a saját dolgainkkal foglalkozunk, magunk körül forgolódnak gondolataink, és saját hasznunkat szem előtt tartva cselekszünk. Röviden szólva, az önzőség ott él bennünk. Ez a tévhitünk tehát, hogy a magunkéi vagyunk, életünk 3 fő területét is meghatározza: azt, hogy ki uralkodik fölöttünk, azt, hogy mik a céljaink, és azt, hogy mikről gondolkozunk, milyen gondolatok töltik meg szívünket. És a testi ember válasza mind a három kérdésre: az ÉN. ÉN uralkodom, ÉN tűzöm ki a célt, és magam körül forgolódom. Ne csodálkozzunk tehát azon, hogy Krisztus felszólít minket ennek az ÉN-nek a megtagadására, mivel Nélküle rabjai vagyunk magunknak, önmagunkat bálványozzuk.

Pedig a valóság az, amit az Ige mond, hogy nem a magunkéi vagyunk, hanem Istenéi. Ebből pedig következik az, hogy meg kell tagadnunk magunkat, ezt a hamis hitünket, hogy az énünk lehet a középpontban. Azaz a gyakorlatban ez azt jelenti az előbb említett 3 dologgal kapcsolatban, hogy először is ne a saját eszünk és akaratumk uralkodjon felettünk, hanem ezeket megtagadva Isten bölcsessége és akarata irányítsa minden tettünket. Testvérek, nagyon nem mindegy, hogy én akarok pusztán valamit, vagy Isten akarátát felismerve igyekszem aszerint élni. Nem mindegy, hogy a saját okosságommal, otthonról, tudományokból és mindenhonnan összeszedett bölcsességgel alkotok ítéletet, és mondok véleményt, és hozok döntéseket; vagy az Úr Igéjéből felismerve az isteni bölcsességet, és elkérve azt, igyekszem élni és gondolkodni. Ennek az egyik fő akadály a szokott lenni, hogy járatlanok vagyunk Isten Igéjében, nem ismerjük az Igét, hogy mit mond az egyes élethelyzetekben nekünk az Úr, hogy mit kellene tennünk akkor, amikor valakit megbántunk, hogyan kellene másokat előnyben részesíteni magunk elé hozva őket, magunkat pedig háttérbe szorítva. Az Úr Igéjében ott vannak a válaszok, és mi nem vagyunk hajlandóak sokszor tanulni belőlük. De ha komolyan vesszük azt, hogy önmagunkat meg kell tagadni ebben a kérdésben, akkor ebből az következik, hogy ha nem a magam észére és bölcsességére hallgatok, akkor úr támad az életemben.

Ha megtagadom magamat, akkor kell valaki, akinek az akaratára figyeljek, akit bölcsőbbnek tartok mindenkinél, akit követésre méltónak tartok. Mert mi következik az emberi akaratból, észből és bölcsességből? A kárhozat. Oda vezet el az emberi ész és a nagy bölcsesség, a kárhozatra vezet el az emberiség nagy részét. És ha ezt megtagadjuk, akkor valakinek át kell vennie életem vezetését tőlem, mert üresen nem maradhat szívem trónja. Valakinek el kell foglalnia azt. Valakinek, aki méltó rá. Valaki, aki kellő hatalommal, szeretettel, bölcsességgel bír, és hogyha ezt komolyan hisszük, és így látjuk, ha önmagunkkal szemben már bizalmatlanokká lettünk bűnös életünket és annak végét látva, akkor abból magától értetődően kellene következnie, hogy Isten akaratát és bölcsességét keressük, mégpedig az Igében és az Igén keresztül. Akkor nem lesz erőltetett a bibliaolvasásunk, nem muszájból történik, hanem egy belső szükségletből, hogy valakinek utat kell nekem mutatnia, valakinek vezetnie kell engem, mert magamra már nem támaszkodhatom. Isten bölcsessége kell, hogy irányítson engem. Hadd legyen kérdés is számunkra ez: valóban elveszítetted már a magadban való hitet? Beláttad-e már a saját eszed és bölcsességed kudarcát, amelyet bűnös életed bizonyít? És valóban kívánod-e, hogy Isten legyen az, aki uralkodjék feletted? Vagy még mindig osztozkodni akarsz Istennel? Ő is mondja meg, hogy mit akar, de azért hagyjon helyet nekem is? Én is meg akarom mondani, hogy mi legyen velem, vagy az Úr egyedül uralkodjék? És ha már kértük Őt, hogy uralkodjon életünk felett, valóban úgy csüngünk az Ő szavain, mint amelyek nélkül még a legapróbb hétköznapi dolgokban sem tudnánk tisztán látni: azt, hogy ki kell-e lyukasztani azt a buszjegyet, vagy nem, vagy bocsánatot kell-e kérnem a másiktól vagy nem? Testvérek, még ezekben a dolgokban is eltévelyedünk, ha Isten nem igazít útba bennünket Lelke által. Valóban beláttuk-e már, hogy nem mi vagyunk az urak, hanem Isten szolgálai vagyunk, és ha igen, akkor úgy csüngünk-e az Ő szaván, mint ahogy egy hűséges szolga csüng a szeretett, tiszteletreméltó, hatalmas király szavain és parancsain? Valóban így csüngünk mi Isten szaván?

Másodszor: ha eddig a test kívánságai határozták meg életünk céljait (ahogyan az Efézus 2,3 is mondja), akkor az a kérdés, hogy meg tudjuk-e ezeket a célokat tagadni? Megfogalmaztad-e már, Testvér, hogy bűnös emberként miért éltél? Mi hajtott téged? Milyen vágyak voltak a szívedben? Mit akartál elérni, és mitől remélted a boldogságot? És tudatosan megtagadtad-e már ezeket? Meg tudod tagadni a pénz utáni vágyadat, azt a hamis elképzelést, hogy akinek pénze van, annak már az élete rendezve van és biztonságban van, ezt a hamis biztonságérzetbe ve-

tett reményedet meg tudtad tagadni? Le tudsz mondani arról, hogy mindig másoknak akarjál tetszeni, mások elismerését akarjad kivívni, és a többiek véleményét, helyeslését keresni ahelyett, hogy a mennyei Atyára tekintenél, és az Ő helyeslését várnád? Kész vagy-e elhinni, hogy a testi élvezeteken – legyen az akár testiség, étel, alkohol, kényelem, ott-honi fotelben való üldögélés, vagy bármi más, hogy ezeken – kívül is van öröm és boldogság Istenben? Le tudtál mondani a hamis örömökről, hogy az igazi a tiéd lehessen? Le tudsz-e mondani arról, hogy uralkodni akarj a családon, a munkatársaidon és testvéreiden, belátva azt, hogy mennyen és földön minden hatalom egyedül Krisztusnak adatott, hogy Ő az egyetlen Fő, és te csak Őrajta keresztül lehetsz családfő, vagy más vezető? Készek vagyunk-e elengedni, megtagadni a régi céljainkat, és újakat megfogalmazni, amelyeknek vége Isten dicsősége? Készek vagyunk-e a szabadidőnket úgy odaszentelni az Úrnak, akár családdal töltjük azt, akár itt a gyülekezetben, akár máshol, hogy valóban Isten legyen az Úr, még akkor is, amikor gyermekeimmel játszom, akkor is, amikor rokonokat látogatok, vagy bárhol legyek? Új értelmet nyernek-e életünkben a legegyszerűbb dolgok is csak azért, mert ezentúl Istenért akarunk valamit megtenni, amit korábban magunkért tettünk? Át tud-e értékelődni egy hétköznapi bevásárlás a boltban, felfedezve azt, hogy Isten meghallgatta a Miatyánkban levő kérésünket, hogy a „*mindennapi kenyereinket add meg nekünk ma*”? És ott a boltban, mikor megvehetjük a kenyeret, beteljesedik ez, megadatik nekünk az étel. A legegyszerűbb dolgokat is áthatja-e Isten jelenléte és valósága?

Harmadszor pedig abból, hogy önmagad körül forogtál, és a saját dolgaiddal törődtél, kerestél-e már kiutat, vagy Krisztus még nem mutatta meg neked gyakorlati szinten, mit jelent Istent és felebarátunkat szeretni? Mert ha nem magammal foglalkozom, ha magamat megtagadom, akkor Isten arra szabadít fel, hogy másokra fordítsam az időmet, gondolataimat és erőmet. A nagy parancsolat szerint szerethetem Istent és felebarátomat. Akkor nem az a fontos, hogy mások nekem hogyan szolgálnak és elégítik ki az igényeimet, hanem hogy én hogyan szolgálhatok másoknak. Akkor döntéseimben elsődlegesen nem az a fontos, hogy nekem hogyan lesz jó, hanem hogy testvéremnek, családomnak, munkatársaimnak mi válik a javára. Akkor nem azt várom el, hogy mások hozzanak áldozatot értem, hanem lehetőségeim szerint én magam akarok adni a magaméból. Akkor az istentisztelet nem rólam fog szólni, hogy nekem tetszik-e az, ami elhangzik, mennyit kaptam azon, élvezem-e azt, a testvéri közösséget, érzés szintjén mennyire dobott fel engem, hanem Isten lesz a középpontban. Az, hogy hálával, őszinte bűn-

bánattal, magam megalázásával, Isten igazi tiszteletével áldozzam Őneki – a nevében is Neki szánt – istentiszteleten, ahol nem én vagyok a központban, hanem Ő, ahol nem kapni jövünk csupán, hanem hálát, tiszteletet adni. Akkor imádságaim nemcsak kérésekből fognak állni, hanem sok köszönetmondásból, hálaadásból, másokért való könyörgésből is.

Mindezek tehát miből fakadnak? Az önmegtágadásból! Miért legyünk önmegtágadóak? Mondtam, azért, mert Istennek ez a terve és akarata velünk, másodszer azért, mert nem a magunkéi vagyunk, hanem Istenéi. Most harmadszor hadd fogalmazzak meg erre a kérdésre egy egyszerűbb választ is: azért tagadd meg önmagad, mert ha nem teszed, akkor saját magad maradsz örökké, és soha nem leszel Krisztushoz hasonlónak. Önmegtágadás nélkül ugyanis szinte mindannyian bűnösök vagyunk. És hogyha nem tudjuk ezt a bűnös énünket megtágadni, akkor hogyan leszünk újjá? Ha még mindig ezt szeretjük, és ehhez ragaszkodunk, akkor hogyan fogjuk megszeretni azt, ami krisztusi, ami ellenkező velünk?

Mert néhány dolgot hadd soroljak fel, hogy milyenek vagyunk mi. Szinte minden nap találunk okot arra, hogy magunkat sokra tartjuk, magunkat valamiért megdicsérjük, mindenki mást pedig önmagunkhoz képest lenézzük, vagy legalábbis bizonyos mértékig megvessünk. Még Isten nekünk adott ajándékaival, különféle képességeinkkel is vissza tudunk élni. Ugyanis ha mennyei Atyánk valami olyan dologgal áld meg bennünket, amely nem pusztán nem megvetendő, sőt, valami fontos, tiszteletre és megbecsülésre méltó képesség, ajándék (a testvérré való figyelés, a segítség, az igeértés és sok más szolgálat, a fizikai segítség), hogyha ezeket felfedezzük magunkban, akkor ezekben a dolgokban bízva sokszor felfuvalkodunk, felnagyítjuk őket. Úgy teszünk, mintha minden jó tőlünk származna, pedig az 1Korinthus 4,7 figyelmeztet minket: *„Mert kicsoda különböztet meg téged? Mit van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptál volna?”* Bűneinkkel és hibáinkkal mit csinálunk? Jócskán bővölködünk bennük. Mit teszünk velük? Mások előtt elrejtjük, rejtegetjük azt, akik vagyunk, és önmagunknak hízelegve azokat jelentékteleneknek és kicsinyeknek tartjuk, saját bűneinket lekicsinyítjük, sőt, olyan is előfordul, hogy néha mint valami jó tulajdonságot őrizgetjük és vigyázunk bűneinkre, mintha az valami jó dolog lenne. Ha Istennek ugyanolyan áldásait, amit magunkban is megbecsülünk, másokban fedezünk fel (s netán az is előfordul, hogy a másiknak több adatott, mint nekem), akkor – hogy nehogy el kelljen ismernem az illetőt – a neki adott ajándékot szán-

dékosan lekicsinylem, alábecsülöm. Sőt, olyan is előfordul, hogy néha még meg is vetem. Mert nekem adathatik, de a másiknak nem. Ha azonban valami hibát látunk meg a másikban (tehát nem a jót, hanem valami rosszat), akkor gyakran nem elégszünk meg azzal, hogy szigorúan vizsgálgatjuk és kritizáljuk az illetőt, hanem ezeket a bűnöket gyűlölködve fel is nagyítjuk. Nagyobb a bűne – mondjuk magunkban. Mindannyian valamilyen formában, bizonyos mértékben a másik fölé akarunk emelkedni, felebarátainkat gondatlanul és elbizakodottan megvetjük, vagy legalábbis gyakran lenézzük. Lehet, hogy látszólag adunk mások véleményére – szeretteinkére, tudósokéra, híres emberekére, még az is lehet, hogy a testvéreinkére és az Igére is –, de még sincs olyan ember, aki ne lenne valamennyire meggyőződve saját kiválóságáról, mert mindig magunk akarunk irányítani, és ezzel ismerjük be, hogy magunkat milyen sokra tartjuk. Ezért is megy az ember a saját esze után, követi saját céljait, és forgolódik maga körül, mert sokra tartjuk magunkat. Ha nem gyakoroljuk az önmegtagadást, ha nem szoktatjuk magunkat az Istennek való alávetettséghez, akkor mindezek a bűnök meg fogják határozni mindennapjainkat és teljes életünket. Ránk terhelődnek. Akkor azok a bűnösök maradunk, akiknek életében nem fog kiábrázolódni Krisztus! Ha a világból valaki meglát bennünket, az ÉN-t fogja látni, nem pedig megváltó Urunkat.

Jézus Krisztus azt mondja: *„ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát”!* Tagadja meg magát úgy, mint Saul, aki nagy volt, és Pállá (kicsinnyé) lett, kárnak és szemétnak ítélve származását, hírnevét, emberi bölcsességét azért, hogy Isten szolgája és gyermeke lehessen, hogy megismerje Jézus Krisztust! Tagadjuk úgy meg magunkat, mint Máté és Zákeus, akik megtagadták kapzsiságukat, pénzszeretetüket azért, hogy kövessék Krisztust, és ezen az úton kincseket gyűjtsenek a mennyekben. Tagadjuk meg úgy magunkat, mint Simon, a zélóta, a hazafi, a szabadságharcos, aki megtagadta a rómaiak iránti gyűlöletét, és azon munkálkodott, hogy mindenkit, még a rómaiakat is Isten országába hívjon. Tagadjunk meg magunkat úgy, mint Tamás, aki megtagadva minden hitetlenséget, kételkedést, Isten kegyelméből látás nélkül kezdett hinni.

Testvérek! Ne féljünk mi is Isten előtt önvizsgálatot tartani, hogy mi az, amit meg kell tagadnunk magunkban azért, hogy követhessük Megváltónkat! Merjünk bátran bűnös énünkkel szembenézni, feltenni a kérdéseket: mit akar, milyen céljai, vágyai voltak, hogyan mutatkozik meg. És könyörögjünk Istenhez, hogy meg tudjuk azt tagadni. A Szentlélek Isten adjon nekünk ehhez erőt, hogy naponként megtagadva ön-

magunkat, azt, akik Isten nélkül vagyunk, tudjuk követni megváltó Urunkat! Ő segítsen és támogasson bennünket ebben szüntelen!

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy bár Te az Atyával vagy egyenlő, mégis megüresítetted magadat, és felvetted a mi szolgáló formánkat, emberré lettél, és mint gyermek is megtanultad az engedelmességet, és mindenben Atyánk parancsait követted. Köszönjük, hogy önmagadat azért adtad, hogy mi is meghalhassunk önmagunknak, hogy éljünk Teneked. Köszönjük ezt a szabadítást, hogy önmagunk börtönéből eljöttél kivinni minket arra a szabadságra, amelyet a Neked való szolgálattal, a Te gyermekeddé válás jelenthet számunkra.

Urunk, kérünk, hogy segítsd ebben való harcunkat, add, hogy a hétköznapiak során tudjunk küzdeni azért, hogy ne a saját eszünk és bölcsességünk, hanem a Te akaratod és a Te bölcseséged legyen az úr szívünk felett. Könyörgünk azért, hogy Te magad tűzzél ki elénk olyan célokat, amelyek a Te dicsőségedre vannak, és nem a mi testi élvezeteinkre. Segít ez utóbbiakat megtagadni, és add, hogy a gondolatainkban is megszabaduljunk ezektől. Nehéz valamire nem gondolni, de tudjuk, hogy Te hatalmasabb vagy a mi szívünkénél, ezért kérjük, hogy gondolatainkat is térítsd Tehozzád, add, hogy Rólad, testvéreinkről hadd szólnak azok.

És kérünk, hogy ezen az úton, amelyet kijelöltél számunkra, az önmegtagadás útján is segíts napról napra előrébb jutnunk. Ha elbukunk, segíts Rád tekinteni. Köszönjük, hogy Te felemelsz. Ha eltévelyedünk, téríts vissza. Köszönjük a testvéri közösséget itt a gyülekezetben, amely ebben segítségünkre lehet, a szeretetteljes intést, bátorítást, buzdítást, figyelmeztetést.

Hálát adunk Neked azért, hogyha már ezen az úton vezettél bennünket, hogyha már sikerült abból valamit megtagadni, amik Nélküled vagyunk. Köszönjük, hogy Te munkáltad ezt is ki szívünkben. Kérünk, hogy egyen-egyenként és gyülekezetként is vezess továbbra is bennünket errefelé.

Könyörgünk egyházunkért, annak vezetőiért is, add, hogy akaratod szerint vezessék népedet. Könyörgünk testvérgyülekezeteinkért, hirdeted az evangéliumot, adj megtéréseket, és ébreszd fel, kérünk, népünket.

Könyörgünk nemzetünk vezetőiért, add, hogy akaratod szerint tudjanak törvényeket, döntéseket hozni. De kérünk azért is, hogy személyesen családjainkban hadd tudjunk valóban fénylő gyertyaként jelen

ÖNMEGTAGADÁS – DE HOGYAN?

lenni, a Te fényedet hadd sugározzuk, hogy látva a mi jó cselekedeteinket, dicsőítsenek Téged, mennyei Atyánkat.

Köszönjük, hogy ebben való harcainkban segítesz, velünk vagy, ahogy megígérted, „*minden napon a világ végezetéig*”, addig, amíg magad mellé nem veszel bennünket, vagy vissza nem jössz az ég felhőin át ígéreted szerint.

Legyen áldott a Te háromszor szent neved, mert a betegeket, erőtlenekeket erősíted, a gyászolókat vigasztalod, a megfáradtaknak új erőt adsz.

Legyen Tiéd a dicsőség örökkön-örökké!

Ámen.

440,7-9 ének

7. Mily csuda buzgó szerelem: Meghalni barátiért,
De e kegyes Fejedelem Meghalt ellenségiért.
Ez lelkünk drága bére, Mert Isten fia vére:
Mily drága az az áldozat, Mellyel romol a kárhozat.

8. Ezért szerzé szent asztalát, Hogy e jót előadja,
Szenvedését és halálát Szemeink előtt hagyja.
A kenyér megtörése, A bornak kitöltése
Lelke, teste szenvedését, Jelenti megöletését.

9. Ez egyszerű vendégségben Jézussal egyesülünk,
Egy kenyérből e szentségben Hívók mind részesülünk.
E rövid szent vacsora Mutat mennyei jóra;
Ezt az ő kint látott teste Választottinak kereste.